Annus I. - Vol. I. Die 15 Iunii 1909. Num. 11.

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. X

LITTERAE APOSTOLICAE

I

VEN. IOANNES EUDES, MISSIONARIUS APOSTOLICUS, INSTITUTOR CONGREGATIONIS IESU ET MARIAE ATQUE ORDINIS B. M. V. A CARITATE, RENUNCIATUR BEATUS.

PIUS PP. X

Ad perpetuam rei memoriam. — Divinus Magister, qui Ecclesiam proprio sanguine acquisitam perpetuo tuetur, religionis administros, ab ipso sal terrae nuncupatos, numquam evanescere sinit, quum homines sint illorum opera a culpae corruptione recreandi. Sanctos igitur viros miseratione sua identidem excitavit, qui cleri disciplinam ac mores, temporum pravitate collabentia, pro viribus instaurantes, aeternae animarum saluti uberiore cum fructu providerent. Inter hos iure meritoque est adnumerandus venerabilis Dei servus Ioannes Eudes, presbyterorum congregationis Iesu et Mariae inclytus fundator, qui homo vere missus a Deo, heroica virtute adlaboravit, ut damna religioni saeculo XVII in Galliis illata quam maxime sarciret. Ortum hic habuit XVIII kal. dec. anno salutis MDCI in pago vulgo *Ri*, dioeceseos Sagiensis, ex Isaac et Martha Corbin, piis honestisque parentibus, qui si filium impetrassent, se peregre iter facturos ad nostrae Dominae *de la Recouvrance*, ibique illum Deo consecraturos spoponderunt. Voti compotes, natum, indito ei nomine Ioanni, piaculari aqua protinus abluendum curarunt. Tam faustis ominibus vitam Ioannes ingressus, usque ab ineunte aetate accepta a parentibus virtutum documenta suis moribus optime expressit; pietate enim non minus quam modestia, praecipua animae custode, mirifice floruit, et in exemplum inter pueros enituit. Perspicuo illius virtutis argumento, egregium facinus fuit ab eo, vix decem annos nato, publice factum; cum enim aliquis e suis

aequalibus ipisi alapam duxisset, Ioannes vivus videnque in genua statim provolutus, aliam ex evangelii praecepto genam admovit. Ut vero studiorum laude exornaretur, pater eum pientissimo sacerdoti excolendum tradidit, quo usus magistro, non litteris modo, sed et potissimum in religione tantum profecit, quantum postea eius sanctitas declaravit. Mitem itaque Christum, quem adeo studiose imitabatur, amplecti atque eius immaculatis carnibus suavissime vesci discupiens, nimia perfusus est laetitia, quum duodecimum agens annum Sancta de altari primum libavit, sacro etiam chrismate inunctus. Tot tantique eius fuerunt memorabili illo die animi motus, ut angelus in divina abreptus videretur, tamque ei mira cum Christo coniunctio, ut paulo post perpetuae castitatis se voto obstringeret, seque totum Deo dicare constitueret. Exceptus deinde in collegium Cadomense, quod patres e societate Iesu, sanctorum altrice virorum, moderabantur, ibi pari ac maiore cum religione vitam exigens, tam frequenter caelesti intererat convivio, tamque tenero Deiparam Virginem amore prosequebatur, ab eo sponsam incenso cordis aestu electam, ut omnes illum *devotum Eudes* appellarent. Absoluto philosophiae curriculo, domum rediit, et cum parentes multum instarent, ut uxorem duceret, consilio suo exposito, omnibus precibus ab ipsis contendit, ut sibi potestatem facerent, se Deo ac beatae Virgini prorsus devovendi. Itaque Cadomum denuo reversus, ac theologiae opera data, cum profana et caduca fastidiret, Berulliani Oratorii congregationem, ubi sacrum munus facilius exerceret, coepit cogitare. Optatis suis iterum adversum habuit patrem, sed ipse Dei vocem, quam naturae, satius audire ducens, adeo illum obtestatus est, ut tandem de huiusmodi congregatione adeunda filio assentiretur. In hanc igitur sodalitatem Parisiis cooptatus, cuius finis esse debebat tum sacras conficere expeditiones, tum ephebos in seminaria excipere eosque doctrina ac pietate instruere, recte putari potest, quanto studio venerabilis Dei Servus se gereret ad suam pariter atque aliorum salutem procurandam. Et re quidem vera omnigenae eius virtutes, summa animi demissione cumulatae, continuo ita eluxerunt, ut ei evangelici praeconis officium, priusquam sacros ordines iniret, delatum fuerit, quod exorsus, magnam sui exspectationem apud omnes concitavit. Sed tandem, exeunte anno MDCXXV, adfuit exoptatissima dies, qua venerabilis Ioannes sacerdotio Parisiis auctus, tanta religione primam Deo hostiam immolavit, ut maiore non posset. Novensilis vero sacerdos sive aspero vitae genere, sive susceptis laboribus in morbum incidit, ex quo paullatim in solitudine convalescens, se ad divinos libros perdiscendos applicuit, mox in gravius vitae periculum lapsurus. Cum enim per patris litteras certior factus esset de natali solo asiatica lue perculso, statim illuc advolavit, ac neque vigiliis, neque labo-

ribus parcens, corpora et praesertim animas aegrotantium summa ope refecit. Satis erit dicendo, Ioannem Argentonii civibus suasisse, ut solemnia vota beatae Virgini Mariae pro depellenda ingruente calamitate nuncuparent, qui reapse Deiparam praesentissimam experti, ab horribili flagello mirum in modum servati sunt. Sed in hoc gloriae campo venerabilis Dei Famuli virtus iterum fulsit; nam quadriennio post Cadomum eâdem pestilentiâ vexatum protinus accurrit, nova ibi praebens eximia caritatis documenta, et cum id unum cavendum existimaret, ne alios contagio laederet, intra dolium in agro pernoctabat, quem Sancti pratum postea dixerunt. Non multum abfuit, quin ob exantlatos labores denuo morbo correptus, e vivis excederet, ex quo vix dum relevatus, apostolicum munus incredibili cum alacritate suscepit, ac pagos, oppida et illustres etiam urbes non intermisse peragravit. Hoc modo plurimos annos usque ad extremam aetatem populos, pravis tunc moribus imbutos, ad christianae vitae decus adhortatus est, et propter laetos poenitentiae fructus, quos ipse ubique collegerat, cum divo Vincentio Ferrerio exaequatus fuit. Sacrorum Antistites non minus illius concionum vi quam sanctimonia freti, Ioannem certatim advocabant, id sibi persuasum habentes, suos cuiusque dioeceseos fideles, qui ingenti numero Dei praeconem audituri confluerent, se tanti viri verbis exemploque ad bonam frugem recepturos. Neque alienum meminisse videtur, inter divinae legis nuncios adeo Ioannem tunc deindeque praestitisse, ut Olerius, S. Sulpitii societatis institutor, qui eum Parisios ad concionandum arcessierat, saeculi prodigium ipsum existimaret, et Galliarum regina, pariter ac Bossuetius, vir doctrina celeberrimus, sacris omnibus oratoribus eum in exemplum proponendum censerent. Sed venerabilis Dei Servus domus Oratorianae Cadomi rector renuntiatus, cum a supremis moderatoribus iuvenes obtinere minime posset, Ecclesiae devovendos, tunc haud parvo dolore sensit, huiusmodi Institutum a praecipuo suo officio omnino defecisse; quare post divinam opem precibus ieiuniisque imploratam, et consilia ex multis petita, demum a sodalibus, quibuscum ei viginti annos consuetudo fuerat, aegro quidem animo, discessit. Quinque igitur cum sacerdotibus sociatus, VIII kal. apriles anno MDCXLIII, presbyterorum congregationem instituit, cui sanctissima Iesu et Mariae nomina dedit, et Cadomi primum seminarium aperuit, Baiocensis Episcopi auctoritate anno posteriore rite confirmatum. Incredibile dictu est, quam gravis invidia, cuius sancti non sunt insueti viri, venerabili Dei Servo ex eo tempore conflata sit, praesertim a Iansenianis, ob immutatum eius erga Romanam Cathedram obsequium, sed pariter est admiranda summa animi demissio ac fortitudo, quibus Ioannes non semel omnia patienter perpessus, suos inimicos appellarit fratres, ac

pro eis Deo preces adhibuerit. Primum illud seminarium, quod Ioannes, utpote consiliorum Petri Cardinalis de Berulle interpres ac velut haeres, ex Tridentini Concilii praescripto erexerat, complura sunt, Antistitum suffragio, multifariam secuta, quibus cleri doctrinae ac pietati abunde consultum fuit; atque ita frugifera Eudiana congregatio non aliter ac sinapis granum, in arborem succrescens, longe lateque ramos brevi diffudit. Praetereundum autem non est, venerabilem Dei Famulum sodalitatem etiam instituisse Filiarum B. M. Virginis a caritate, quarto eis addito voto, malis mulieribus ad honestam vitae rationem avocandis, quae quidem communitas, hunc sibi finem gloriae ducens, a rec. me. Alexandro VII decessore Nostro, Ioanne adhuc vivente, in religiosum Ordinem, nunc ubique gentium divulgatum, evecta fuit. His omnibus societatem etiam nunc exstantem adiecit, cui titulus a Matris Dei admirabili corde, aliaque pietatis caritatisque condidit opera, fidelium sexui, aetati et conditioni accommodata, quibus spirituali eorum emolumento quam qui maxime prospexit. Verum enim vero ad Ioannis in Ecclesiam merita cumulus accessit, quum ipse, singulari erga sanctissima Iesu et Mariae corda flagrans amore, de liturgico eis cultu praestando, non sine aliquo divino afflatu, primus cogitavit. Cuius ideo suavissimae religionis tum pater existimandus est, quippe qui usque ab instituta sacerdotum congregatione solemnia sacrorum eorundem Cordium inter suos filios celebranda curavit; tum doctor, nam propria Officia et Missam in eorum honorem composuit; tum denique apostolus, toto enim est pectore nisus, ut saluberrimus ipsorum cultus in quemcumque locum evulgaretur. Inter haec, neque Dei verba ad populum facere desiit, neque multa et praeclara scripta, insignem redolentia pietatem exarare. Eum praestantiores Galliarum viri summa observantia prosecuti, ultro consulebant, et ipse Vincentius a Paulo, quo Ioannes, foecunda sanctorum necessitudine, familiariter utebatur, fructus ex eius missionibus affatim perceptos valde admiratus fuit. Praeclarissimus igitur vir, potius laboribus quam annis absumptus, cum sibi vitae finem adesse intelligeret, magis ac magis cupiit dissolvi et esse cum Christo. Priusquam vero infirmum corpus lecto reciperet, se ad filias nostrae Dominae a caritate contulit invisendas, eisque postremum vale dicto, ut rore coelestis gaudii perfunderentur, ominatus est. Itidem aeger ac valens se totum arbitrio Dei permisit, ex quo summa patientia in perferendis corporis cruciatibus usus, superorum tranquillitate frui videbatur. Ingravescenti autem morbo, Sacrorum ope praesidioque instructus, ac nobili filiorum circumdatus corona, quos lacrimas prae dolore effundentes aeternae vitae verbis alloquebatur, XIV kal. sept. anno MDCLXXX periucunda Iesu et Mariae saepe saepius nomina repetens, placidissime in Domino obdormivit. Religiosa

eius familia, licet tam pretiosae patris morti invidendum putaret, in luctu tamen ac moerore iacuit. Interim venerabilis Dei Servi clarum omnium praeconium, illustrius post obitum factum, populum tam ingenti numero allicit atque trahit, eius pedes osculari eique precaria serta ac numismata admovere cupientem, ut triduo tantum postquam illius spiritus in caelum advolaverat, sacrae eius exuviae efferri potuerint. Ex eo igitur tempore, cum sanctitatis fama in dies augeretur, atque ad eam accessisset prodigiorum celebritas, quibus Deus eam confirmasse ferebatur, illius beatificationis et canonizationis causa penes sacrorum Rituum Congregationem agitari coepta est, atque omnibus ad iuris normam absolutis, rec. me. Leo Papa XIII decessor Noster die festo, quo infans Iesu a tribus Sapientibus est adoratus, anno MCMIII, Ioannis Eudes virtutes heroicum attigisse gradum solemni decreto sancivit. Deinde quaestio de miraculis suscepta fuit, quae, ipso intercedente, a Deo patrata tradebantur, cunctisque rebus severissimo iudicio ponderatis, cum tria ex illis vera et explorata habita fuissent, Nos alio decreto Dominica secunda post Pascha superioris anni, quo die festum ob Crucem sacrosanctam Hierosolymis inventam celebratum est, de eorum veritate constare suprema auctoritate Nostra declaravimus. Illud unum supererat inquirendum, num venerabilis Dei Servus inter beatos caelites recensendus foret. Quod dubium propositum est a dilecto Filio Nostro Dominico S. R. E. Cardinali Ferrata, causae relatore, in comitiis generalibus coram Nobis habitis VIII kal. dec. superioris pariter anni, in quibus omnes, qui aderant, tum Cardinales, tum sacrorum Rituum Congregationis Consultores, unanimi consensu affirmative responderunt, Nos tamen in re tanti momenti Nostram aperire mentem distulimus, ut, fervidis iteratisque precibus a Patre luminum subsidium posceremus. Quo facto, tandem Dominica tertia Adventus D. N. I. C., eucharistico litato sacrificio, adstantibus Cardinalibus Seraphino Cretoni cla. me sacrorum Rituum Congregationis Praefecto, et memorato Dominico Ferrata causae relatore, nec non venerabili Fratre Diomede Panici Archiepiscopo Laodicensi, eiusdem Congregationis Secretario, et reverendo patre Alexandro Verde fidei Promotore, auctoritate Nostra pronunciavimus, tuto procedi posse ad venerabilis Dei servi Ioannis Eudes beatificationem. Quae cum ita sint, totius Galliae venerabilium Fratrum Nostrorum Antistitum et cleri, nec non congregationis Iesu et Mariae atque Ordinis B. M. Virginis a caritate vota implentes, praesentium tenore facultatem facimus, ut venerabilis Dei servus Ioannes Eudes, missionarius apostolicus, et earundem sodalitatum institutor, Beati nomine in posterum nuncupetur, eiusque corpus et lipsana seu reliquiae, non tamen in solemnibus supplicationibus deferendae, publicae fidelium venerationi proponantur, ac radiis imagines deco-

rentur. Praeterea eâdem apostolicâ auctoritate Nostra concedimus, ut de illo recitetur Officium, et Missa quotannis celebretur, de communi Confessorum non Pontificum, cum orationibus propriis per Nos approbatis secundum rubricas Missalis et Breviarii romani. Huiusmodi vero Officii recitationem Missaeque celebrationem fieri concedimus dumtaxat in diocesi Baiocensi, itemque omnibus in templis et sacellis, quibus ubique terrarum utuntur presbyterorum congregatio Iesu et Mariae et universus Ordo Deiparae Virginis a caritate, idest religiosae sorores tum a refugio, tum a bono Pastore dictae, ab omnibus, qui horas canonicas recitare teneantur, et quod ad Missas attinet, ab omnibus sacerdotibus saecularibus et regularibus ad ecclesias in quibus festum agitur convenientibus, servato tamen decreto S. Rituum Congregationis num. 3862 *Urbis et Orbis* diei IX Decembris anni MDCCCXCV. Demum facultatem impertimus, ut solemnia beatificationis venerabilis Dei servi Ioannis Eudes supradictis in templis celebrentur ad normam decreti seu instructionis S. Rituum Congregationis die decimasexta Decembris anno MCMII, de triduo intra annum a beatificatione solemniter celebrando; quod quidem fieri praecipimus diebus, legitima auctoritate intra annum item designandis, postquam eadem solemnia in basilica vaticana fuerint celebrata. Non obstantibus constitutionibus et sanctionibus apostolicis, ac decretis de non cultu editis, ceterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut harum litterarum exemplis, etiam impressis, dummodo manu Secretarii praefatae Congregationis subscripta sint, et sigillo Praefecti munita, eadem prorsus fides in disceptationibus etiam iudicialibus adhibeatur, quae Nostrae voluntatis significationi, hisce litteris ostensis, haberetur.

Datum Romae apud S. Petrum sub anulo Piscatoris, die XI Aprilis MCMIX, Pontificatus Nostri anno sexto.

L. ✠ S. R. CARD. MERRY DEL VAL, *a secretis Status.*

II

SUPPRIMITUR ABBATIA S. MAURI IN GALLIA ET ERIGITUR NOVA S. MAURITII IN DIOECESI LUXEMBURGENSI, AD HANC OMNIBUS IURIBUS ET PRIVILEGIIS TRANSLATIS.

PIUS PP. X

Ad perpetuam rei memoriam. — Retulit Nobis dilectus filius Paulus Renaudin, Ordinis S. Benedicti, Abbas S. Mauri in Gallia, se, quum e sua abbatiali domo iniuria exactus sit, novum nunc monasterium, in loco vulgo *Clervaux*, dioeceseos Luxemburgensis, sub titulo et patrocinio S. Mau-

ritii, condendum curare, ut sua monastica familia in aedibus regularibus, secundum conditiones iure requisitas, deinceps habitare queat. Nos autem, qui summo dolore affecti sumus ob religiosos Ordines in Galliis vexatos, grato iucundoque accipimus animo, eos alibi florere, ut damna religioni illata quam maxime sarciantur. Quare, cum compertum habeamus, novum id monasterium venerabilis Fratris Antistitis Luxemburgensis suffragio condi, illudque dilectissimam in Christo filiam Nostram Mariam Annam, Magnam Ducissam Regentem, peculiari benevolentia fovere; Nos, dum veterem abbatiam S. Mauri in Galliis, apostolica auctoritate Nostra, praesentium tenore, prorsus abolemus, et abolitam esse declaramus, novae memoratae abbatiae, quae sub tituto S. Mauritii, in loco vulgo *Clervaux* dioeceseos Luxemburgensis, instituitur, eâdem auctoritate Nostrâ canonicam erectionem in perpetuum conferimus, atque ad eam omnia et singula transferimus iura ac privilegia, quibus antiqua S. Mauri abbatia in Galllis gaudebat, ita quidem, ut nullum omnino vinculum inter exstinctam in Galliis abbatiam, et novam supradictam domum permaneat. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ceterisque speciali licet atque individua mentione dignis in contrarium facientibus quibuscumque. Decernentes, praesentes litteras firmas, validas et efficaces exsistere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, illisque, ad quos spectat et spectare poterit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos iudicari et definiri debere, atque irritum et inane, si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Datum Romae apud S. Petrum sub anulo Piscatoris, die III maii MCMIX, Pontificatus Nostri anno sexto.

L. ✠ S. R. Card. Merry Del Val, *a secretis Status.*

III

INDULGENTIAE CONCEDUNTUR PIO OPERI « HORAE SANCTAE PERPETUAE DE GETHSEMANI » IN CIVITATE TOLOSANA.

PIUS PP. X

Ad perpetuam rei memoriam. — Relatum est Nobis, in sacello S. Ludovico Andegavensi dicato civitatis Tolosanae, pium precationum opus sub titulo *Horae sanctae perpetuae de Gethsemani*, inde ab anno MDCCCCVII, canonice erectum fuisse, cuius finis est Domino nostro Iesu Christo in horto de Gethsemani oranti honorem non intermissa tribuere prece. De-

vota haec exercitatio, usque ab anno MDCCCLXXXV, a viris religione pietateque praestantibus proposita atque in magnam Galliarum partem brevi propagata, nunc quamplurimos complectitur sodales, quibus sua cuique precationis hora adsignatur, ut una cum Christo in monte Olivarum preces Deo Patri effundente, diu noctuque continenter oretur. Quo vero frugifera huiusmodi consociatio maiora in Deo suscipiat incrementa, Nos illius moderatoris ac sodalium votis benigne exceptis, caelestibus eam thesauris, quorum dispensatores divina providentia constituti sumus, libenti quidem animo locupletamus. Quare, de omnipotentis Dei misericordia, ac beatorum Petri et Pauli apostolorum eius auctoritate confisi, omnibus ac singulis christifidelibus, qui dictum pium opus in posterum ingredientur, die primo eorum ingressus, si, vere poenitentes et confessi, sacram synaxim sumpserint, plenariam; atque in eodem opere tam descriptis quam pro tempore describendis sodalibus, in cuiuslibet eorum mortis articulo, si vere poenitentes ac sacra communione refecti, vel, quatenus id facere nequiverint, nomen Iesu ore, si potuerint, sin minus corde devote invocaverint, et mortem tamquam peccati stipendium submisso animo susceperint, etiam plenariam; necnon iisdem sodalibus, vere quoque poenitentibus ac sacra communione refectis, qui propriam, si habeant, secus parochialem respectivam ecclesiam, vel publicum oratorium, die festo memorati operis titulari, a primis vesperis ad occasum solis, devote quotannis visitaverint, ibique pro christianorum principum concordia, haeresum exstirpatione, peccatorum conversione ac sanctae matris Ecclesiae exaltatione, pias ad Deum preces effuderint, item plenariam; sodalibus denique, qui, singulis mensibus, in quibus, semel saltem in hebdomada, piam huiusmodi horae sanctae exercitationem confecerint, admissorum confessione expiati ac caelestibus epulis refecti, ecclesiam, ut praefertur, visitaverint, ibique ut supra oraverint, plenariam similiter omnium peccatorum suorum indulgentiam et remissionem misericorditer in Domino concedimus ac largimur. Insuper dictis sodalibus, qui, corde saltem contrito, quoties vel e consociationis praescripto preces recitaverint, vel in eiusdem pii operis coetus convenerint, trecentos dies; quoties vero quodlibet pietatis opus ad praedictae sodalitatis finem exercuerint, sexaginta dies de iniunctis eis seu alias quomodolibet debitis poenitentiis, in forma Ecclesiae consueta, relaxamus. Quas omnes et singulas indulgentias ac poenitentiarum relaxationes, excepta plenaria indulgentia in mortis articulo lucranda, etiam animabus christifidelium, quae Deo in in caritate coniunctae ab hac luce migraverint, per modum suffragii applicari posse indulgemus. In contrarium non obstantibus quibuscumque. Praesentibus perpetuo valituris. Volumus autem ut praesentium litterarum transumptis, et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae muni-

tis, eadem prorsus fides adhibeatur, quae adhiberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae apud S. Petrum sub anulo Piscatoris, die VIII maii MCMIX, Pontificatus Nostri anno sexto.

L. ✠ S. R. CARD. MERRY DEL VAL, *a secretis Status.*

EPISTOLAE

I

AD R. P. DIONYSIUM SCHULER, MINISTRUM GENERALEM ORDINIS FRATRUM MINORUM, OB SEPTIES CENTENARIA AB ORDINE CONDITO SOLEMNIA.

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Recte vos constituistis festo solemnique ritu propediem exitum celebrare saeculi septimi, postquam beatissimus Franciscus, votis nuncupatis, initium Ordinis vestri feliciter posuit. Aequum est vos, hanc respicientes temporis diuturnitatem, sancte gratulari Deo, qui Assisiensem pauperculum eiusque progeniem praecipua quadam benignitate semper fovit; consentaneum agitare laetitias, quod ipsius Institutum adeo vetustatem non sentit, ut late in orbe terrarum, quasi recens, vigeat; utile et frugiferum, domesticos evolvere fastos, et merita recolere virtutesque maiorum. Nobis quidem ista solemnia sciatis pergrata accidere, presertim quia occasionem praebent profitendi, non modo quanta simus erga vos benevolentia, sed etiam quantum, communis salutis causâ, vobis tribuamus. Etenim Instituta Franciscana, ex quo extiterunt, eam vim beneficiorum pepererunt Ecclesiae, ut persequi omnia longum sit ac pene infinitum. Omnino apparet, postremis aetatibus, quum vulgo christiani sensus et spiritus quodammodo hebescerent, Dei providentis nutu subvenisse Franciscum, qui, prae se gerens ipse expressam similitudinem Iesu Christi, homines ad sapientiam Crucis voce et exemplo revocaret. Vir sane mirabilis; qui quum paupertatem in sponsae loco diligeret, perfectae laetitiae fructum ex molestiis contumeliisque peteret, seque et alumnos suos ceterorum hominum fratres haberet minores; tum ea erat divini abundantia amoris, ut tenero germanitatis sensu omnia, quaecumque a Deo sunt, complecteretur. Itaque, Francisci operâ, felicius fortasse, quam umquam alias, post aetatem Apostolorum, mundus impugnari coepit: excitato enim studio honorum caelestium et immortalium, quiescere passim aviditates vel habendi haec fluxa et caduca, vel praestandi inter se, vel inhonestis voluptatibus potiundi; diligentior esse vulgo divinarum custodia

legum; denique perfectionis christianae species, oblata in sanctissimo viro, capere plurimos et adducere, ut ei se in disciplinam traderent. Hinc illa nata, Assisiensi patriarcha, familia Fratrum; quae quidem e latebris humilitatis atque e squaloribus poenitentiae tam multos tamque nobiles submisit populo christiano Antistites doctoresque, evangelio praecones, fidei martyres, caelo cives. Hanc familia subsecuta devotarum Deo virginum, a quibus, abditis primo in sacris claustris, longe lateque bonus Christi diffusus odor, mox in lucem praeterea vitae actuosae progressis, optima etiam ministerio sacerdotum adiumenta praebita. Accessit huc sodalium Ordo tertius, mirifice factus ad sanctitudinem morum in universitate christiani generis instaurandam; quippe utrumque sexum recipiens, nec ullum vitae statum aut conditionem excludens. Quo quidem instituto commode iis consultum est omnibus, qui, quum non possent, utpote invocati divinitus, sequi Franciscum in coenobiis, vellent tamen, ipso duce, sua quisque officia servantes, ad caelum tendere. Enimvero Institutum huiusmodi ubi primum per Italiam regionesque finitimas propagatum est, brevi christianarum virtutum cultus privatim publiceque revixit; et deinceps, quotiescumque floruit, similes usquequaque provenere fructus: itaque, si nihil praeterea Franciscus egisset Ecclesiae causa, ipsum ob hanc unam rem in viris de Ecclesia singulariter meritis numerandum, verissime dixeris. Equidem optamus petimusque a Deo, ut saecularia solemnia proxima universae soboli Assisiensis Patris bono esse emolumento velit; atque optata votaque Nostra, ipso deprecante Francisco, eventura confidimus: sed praecipue velimus, ex his solemnibus sodalitas tertii Ordinis capiat incrementum. Nan quid optabilius per haec tempora, quum et in convictu domestico, et in rationibus civium mutuis, et in administratione reipublicae tantus incessit neglectus aut contemptus institutorum christianorum, quid, inquimus, optabilius, quam ut ea magis magisque invalescat sodalitas, quae per omnes civitatum venas possit sapientiae disciplinaeque christanae spiritum diffundere? Iure igitur decessor Noster fel. rec. Leo XIII singularem quandam curam et diligentiam ad instaurandum tertium Franciscalium Ordinem adhibuit, cuius etiam leges sapientissime temperavit. Nos vero, praeclaram occasionem nacti, idem Decessoris urgemus propositum; vosque, quotquot estis, quibus Francisci gloria atque adeo communis salus est cordi, etiam atque etiam hortamur, curetis diligenter, ut alii multi tertio huic Ordini dent nomen, et, qui iam dederint, ii sedulos tanti magistri se alumnos praestent. Quo autem auspicatius et maiore cum celebritate saecularis ista agatur solemnitas, de sacrae indulgentiae muneribus, quorum penes Nos est dispensatio, haec ultro largimur, lucranda in quibuslibet trium Franciscalium Ordinum templis, ubi scilicet, ob me-

morati eventus faustitatem, conciones de rebus divinis, aut novendiales vel in triduum supplicationes fiant. Quisquis igitur his concionibus aut supplicationibus interfuerit, toties ei licebit, quoties interfuerit, de poenalium dierum numero septingentos expungere; semel vero plenariam peccatorum veniam, statutis conditionibus, adipisci. Omnibus praeterea, qui vel coenobiis Fratrum Minorum eorumque missionum domibus praesunt, vel sodalitia Tertiariorum gubernant, vel a sacris sunt sanctimonialium sororumque Franciscalium cuiusvis Instituti, sodaliumve Tertiariorum una conviventium, damus, ut semel per ea solemnia in sua quisque aede, rite populo nomine Nostro benedicant. Atque his pontificalis benedictionis indulgentiaeque muneribus volumus sanctimoniales Franciscanas in claustris degentes frui, si, quum nequeant in publico, tamen in privato suo sacrario novendialem honori Francisci, patris legiferi, supplicationem eant. Divinae interea benignitatis auspicem, Nostraeque paternae caritatis testem, tibi, dilecte fili, universisque et singulis, quibus praesides, apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die XXV Aprilis MCMIX, Pontificatus Nostri anno sexto.

PIUS PP. X

II

AD ARCHIEPISCOPUM BAMBERGENSEM CETEROSQUE EPISCOPOS BAVARIAE, OB EPISCOPALEM CONVENTUM FRISINGAE CELEBRATUM.

Venerabiles Fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — Rescribentes ad epistolam, quam vos Frisinga sub initium vestri conventus ad Nos misistis, primum omnium non possumus quin queramur, quod ex vestro numero his paucis diebus unus decesserit, et quidem ille ipse Archiepiscopus Monacensis, qui eam Nobis epistolam reddendam curavit. Cui Nos venerabili Fratri ut introitum in caelestem patriam maturemus, supplices Deo sumus; quamquam illum pro suis meritis eo iam pervenisse, sperare licet. Deinde scire vos volumus, quae scripsistis, ea Nobis grata accidisse. Nimirum gaudemus, quod Bavarorum in Nos pietas per solemnia sacerdotii Nostri tam pulchre patuit: gaudemus maxime quod vos, huius pietatis suasores et duces, omnem eam diligentiam officii ostenditis, quam tempora requirunt. Itaque de Nostra superioris anni exhortatione ad clerum catholicum, certum habemus, id quod promittitis, sedulo vos curaturos, ut ea vestris clericis, praesertim adolescentibus, uberrime proficiat. Quod autem attinet ad annuos conventus, quos habere instituistis, lauda-

mus vestrum studium, quum Nobis morigerandi, tum communibus ecclesiarum vestrarum rebus communiter consulendi. Ac de Frisingensi conventu id praecipue Nobis probatur, deliberasse vos, quo pacto in puerili institutione iura sacrae potestatis integra praestaretis. Etenim ad salutem puerorum nimium quantum interest, elementorum scholas inspectioni et vigilantiae subesse parochorum: quam inspectionem qui de medio sublatam volunt, ideo volunt, ut liberius teneras mentes ea fingant disciplina, quae spiritu christianae religionis careat. Vos vero horum comprimere conatus perseverabitis, consentientibus, ut putamus, bonis omnibus; eo magis quia vobis in hac causa ipsae civiles leges suffragantur. Ceterum pro pietatis officiis, quae Nobis et nuper praestitistis et in hunc annum pollicemini, gratias vobis ingentes agimus: rogamusque Deum, ut praemiis vos bonitatis suae remuneretur. Quorum auspicem, et benevolentiae Nostrae testem, vobis, venerabiles Fratres, et clero populoque vestro apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die XX Maii MCMIX, Pontificatus Nostri anno sexto.

PIUS PP. X

III

AD ARCHIEPISCOPUM MUTINENSEM CETEROSQUE EPISCOPOS REGIONIS AEMILIAE, OB ANNUUM PERACTUM NUPER CONVENTUM.

Venerabiles Fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — Gratum Nobis fuit officium communium litterarum, quas, annuo peracto conventu, nuper dedistis ad Nos, obsequii pietatisque vestrae declarandae causa. Ex eis cognovimus, commoveri vos, ut diligentes Episcopos decet, his vel cleri vel christiani populi temporibus: ac propterea omnem dare et daturos operam, ut istic, et qui sunt a sacro ordine, dignis floreant virtutibus, sacraque iuventus ad doctrinae integritatem vitaeque sanctimoniam sedulo excolatur; et qui de grege catholicorum sunt, ii non solum cognita probe habeant praecepta fidei, vivantque congruenter, sed etiam collatis inter se viribus elaborare pro religione instituant. De his rebus vos nempe ducitis ea perstudiose vobis observanda, quae Nos litteris encyclicis ediximus. Recte quidem: sed vobis epistolam quoque credimus usui esse posse, quam venerabiles Fratres, Episcopi provinciae utriusque subalpinae anno proximo ex aede Mariae Solatricis, quo convenerant, circum suas dioeceses miserunt. Ibi enim accurate et apte de iisdem rebus agitur: religiosae puerorum institutioni, qui scholas publicas frequentant, ex adiun-

ctis rerum providetur: maximeque, de erroribus Modernistarum, quidam notantur fontes, quos ne adeant clerici, praesertim adolescentes, cavendum est. Pro faustis autem ominibus, quibus Nos in hunc annum episcopatus vicesimum prosecuti estis, gratias vobis agimus, vicissimque copiam divinorum munerum et cupimus et imploramus. Horum auspicem, eandemque benevolentiae Nostrae testem, vobis, venerabiles Fratres, et clero populoque vestro apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die XXI Maii MCMIX, Pontificatus Nostri anno sexto.

PIUS PP. X

IV

AD R. P. D. STANISLAUM TOUCHET, EPISCOPUM AURELIANENSEM, OB FELICITER EXPLETA B. IOANNAE DE ARC AURELIAE SACRA SOLEMNIA.

Venerabilis Frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Ex eis litteris, quibus Nos diligenter certiores facis, quemadmodum sacra in honorem beatae Ioannae istic acta sint, magnus accedit cumulus ad summam laetitiam, quam nuper hic Nobis tanta Gallorum frequentia et pietas dedit. Nimirum laetamur de isto, quem narras, splendore et celebritate festorum: sed multo laetamur magis, quod illa bonorum consensio ad custodiendam tuendamque religionem patriam, cuius consensionis in tota Gallia conciliatricem Puellam magnanimam speramus fore, insignis in istis caeremoniis exstiterit. Id enim agnoscimus ex accenso studio ac pietate populi, qui quidem per eos dies, ut scribis, quum Antistites atque administri sacrorum officiis fraternae caritatis inter se certarent, non solum cum clero mirifice visus est cohaerescere, sed etiam ad mensam eucharisticam, qua maximum continetur vinculum catholicae unitatis, plurimus confluxit. Itaque tibi et gratias agimus, qui iucundo Nos nuncio affeceris, et gratulamur, qui in iis rebus, quas nunciasti, magnam pro tua diligentia partem habueris. Quod autem addis, Nostrum in gentem vestram amorem optimo cuique non dubie apparuisse hoc tempore, Nos valde delectat: imploramusque Deum, ut Gallos omnes adducat, quicumque memoriam Ioannae de Arc rite colunt, ut, Iesu Christi Vicario religiose obtemperantes efficienter communi saluti studeant. Auspicem interea divinorum munerum, ac testem singularis benevolentiae Nostrae, tibi, venerabilis Frater, et clero populoque tuo apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die XXIV Maii MCMIX, Pontificatus Nostri anno sexto.

PIUS PP. X

S. CONGREGATIO S. OFFICII

DECRETUM

QUO CUILIBET SACERDOTI CONCEDITUR FACULTAS IMPERTIENDI APOSTOLICAM BENEDICTIONEM RELIGIOSIS MULIERIBUS IN ARTICULO MORTIS.

Die 1 Aprilis 1909

Quum religiosis mulieribus ad instituta votorum tum solemnium tum simplicium pertinentibus benedictionem apostolicam in articulo mortis impertiri nonnisi ordinarius earum confessarius, iuxta vigentem in praesens disciplinam, regulariter permittatur; ne forte, hoc quavis ex causa impedito, supremo huiusmodi spirituali solatio illae destituantur, sanctissimus D. N. D. Pius PP. X, oblatis sibi ad rem precibus ex animo annuens, in solita audientia R. P. D. Adsessori S. Officii concessa, benigne indulgere dignatus est, ut, quandocumque alius quilibet sacerdos ad extrema sacramenta religiosis mulieribus votorum tum solemnium tum simplicium ministranda rite vocetur, eisdem animam agentibus apostolicam etiam benedictionem, etsi aliunde hac facultate non polleat, impertiri valeat, ad normam, ceteroquin, apostolicae Constitutionis s. m. Benedicti XVI, quae incipit *Pia mater*, et servata forma in Rituali romano praescripta. Contrariis quibuscumque, etiam speciali mentione dignis, non obstantibus.

L. ✠ S. A. Can. Giambene, *Substitutus pro Indulg.*

S. CONGREGATIO CONCILII

HIEROSOLYMITANA ET ALIARUM

DE SUPPRESSIONE DIERUM FESTORUM, ABSTINENTIAE ET IEIUNII.

Die 3 Aprilis 1909

POSTULATA. – Vix ac ad tramitem Constitutionis *Sapienti consilio*, huic S. Congregationi quidquid ad Ecclesiae praecepta refertur tributum fuit, plures tum circa suppressionem vel translationem quorundam dierum festorum, tum circa legem abstinentiae a carnibus et ieiunii, iuxta hodiernos mores temperandam, Episcoporum petitiones fuerunt oblatae, quarum praecipuae subnectuntur.

I. Patriarcha Latinus Hierosolymitanus, attentis fidelium paupertate ac magno festorum numero, petit supprimi festa sanctorum apostolorum Philippi et Iacobi, S. Ioannis evangelistae, et inventionis S. Crucis extra urbem Hierosolymitanam, feriam secundam post Pascha et post Pentecosten; itemque transferri solemnitatem SSmi Corporis Christi et Purificationis B. M. V. in Dominicam proxime sequentem.

II. Vicarius Apostolicus Aegyti, quum obligatio audiendi Sacrum festo S. Marci evangelistae (25 Aprilis) non observetur, ab eadem postulat dispensationem pro omnibus catholicis sui Vicariatus.

III. Archiepiscopus Bononiensis petit, ut in sua dioecesi, religiosas et sociales ob rationes, supprimantur saltem feria secunda post Pascha et Pentecosten, dies Nativitatem Domini immediate subsequens, atque festa S. Annae (26 iulii) et S. Silvestri (31 decembris), quae in eadem dioecesi, secus ac in ceteris Italiae dioecesibus, observantur de praecepto.

IV. Archiepiscopus Monacensis et Frisingensis, propter peculiaria dioecesis adiuncta, rogat, ut festum S. Bennonis, a die 16 iunii, sublatis praescriptis et ab operibus servilibus vacandi Missamque audiendi et Missam pro populo applicandi, in Dominicam proxime sequentem in perpetuum transferatur.

V. Episcopi Aniciensis, Foroiuliensis et Tolonensis, atque Emus Archiepiscopus Mechliniensis nomine quoque Episcoporum suffraganeorum, attenta desuetudine ac consequenti praecepti transgressione, exposcunt abolitionem abstinentiae et ieiunii in pervigilio solemnitatis sanctorum apostolorum Petri et Pauli, in Dominicam proxime sequentem iam translatae.

VI. Archiepiscopus Varsaviensis una cum Ordinariis eiusdem provinciae ecclesiasticae, attentis praesertim defectu olei et piscium, caeli asperitate et praxi iamdiu inolita, supplicat, ut 1° usus lacticiniorum omnibus stricti ieiunii per annum diebus concedatur; 2° adeps suilla, anserina, etc., feriis secunda, tertia et quinta in Quadragesima tamquam ciborum condimentum adhiberi possit; 3° carnium esus permittatur: *a*) omnibus Dominicis Quadragesimae, toties quoties cibi sumuntur; *b*) omnibus feriis secundis, tertiis et quintis Quadragesimae, unice in prandio (*diner*), excepta feria quinta maioris hebdomadae; *c*) diebus Rogationum, toties quoties; *d*) omnibus diebus Sabbati per annum, quatenus non coincidant cum stricto ieiunio aliunde obligante.

VII. Tandem Archiepiscopus de Manila aliique Episcopi suffraganei in Insulis Philippinis petunt, ut privilegia, quibus indigenae Philippini ex Bulla *Altitudo* Pauli III fruuntur, quoad ieiunium et abstinentiam, ad omnes ibidem commorantes extendantur; innuentes tamen, Delegatum

apostolicum, vi specialis facultatis pontificiae, iam concessa declarasse Insulis Philippinis indulta Bullae *Cruciatae*.

VOTUM. — Hisce super postulatis exquisitum fuit votum unius ex Consultoribus, quod heic summatim refertur.

Quoad abolitionem, vel translationem festorum, antequam ad singulas petitiones examinandas ipse descendat, praemittit in primis retinendum esse principium, quod a Patribus inculcatum et traditum est, scilicet festa necessaria esse praesertim pro imperfectis, tepidis et negligentibus christianis, uti habent Origenes contra Celsum, *lib. VIII, n.* 32, Chrysostomus et alii. Quare motivum, quod saepe invocatur pro diminutione festorum, scilicet exinde multiplicari peccata, quia multi negligunt praecepto satisfacere, non videtur solido niti fundamento. Profecto aetas nostra a Christo longe abest, et plerique, etiam fideles, practico cuidam materialismo dant operam, unice intendentes ea quae mundi sunt, caelestium prorsus immemores. Ab hoc periculo retrahere debet fideles Ecclesia; quod obtineri non poterit, nisi eorum animos renovando ad principia evangelica et ad memoriam rerum caelestium per celebrationem praesertim dierum festorum, qui christianos conquiescere faciant a temporalibus et excitent ad caelestia. Exinde multi quidem peccabunt, sed multi etiam, et forte plures, salvabuntur; qui autem peccabunt, sua culpa interibunt; qui salvabuntur, salutem adipiscentur industria et cura Ecclesiae. Ambigendum tamen non esse subdit, Romano Pontificis ius esse et officium, ut, si quando necessitas quaedam urgeat aut periculum immineat, praeceptum ipsum observandi dies festos aut imminuat aut moderetur, quemadmodum semper fecit Ecclesia, v. g. Alexander III, *cap.* 3, *tit. IX, lib. II Decretalium*, et Urbanus VIII Constitutione *Universa* diei 24 Sept. 1642. Adnotat tandem, sibi non videri conveniens aut decens, Ecclesiam nimium, quoad hoc, suam legislationem civili coaptare. Verum quidem est, haud parvum esse inconveniens si Gubernium civile non admittat nec recognoscat dies festos ab Ecclesia praeceptos; attamen ex una parte plures a praecepto excusabuntur, ex altera fideles amant videre Ecclesiam independentem in exercitio suae potestatis.

Item Consultor haud facile admittit festorum, praesertim solemniorum, in Dominicam proxime sequentem translationes, quas a necessitatibus inductis a revolutione Gallica ortum priorem habuisse censet. Hae enim translationes non solum contrariae sunt Liturgiae, quia fere supprimuntur Officia dominicalia et destruitur antiquissima et omnium pulcherrima pars Liturgiae, sed etiam antiquae menti Ecclesiae, quia, stante speciali Liturgia *de Tempore*, festa Sanctorum celebrari non poterunt. Usus autem, non quidem transferendi dies festos ad proximam diem dominicam, sed assi-

gnandi diebus dominicis fixis aliquam festivitatem, inolevisse putat ex causa substituendi breviora Officia festiva longiori Officio dominicali.

His praehabitis, primo transit ad singulas petitiones circa festa Domini. Ad haec itaque festa reducuntur dies Nativitatem Domini immediate sequens, nec non feria secunda Paschatis et Pentecostes, circa quas petitur abolitio praecepti feriationis, quae in quibusdam supra memoratis dioecesibus adhuc viget. Iamvero, quamvis in antiqua Ecclesia actus pietatis et devotionis fidelium in ipsa prima eorundem festorum die finem non habuerint, tamen, quum secunda illa dies generatim hodie non amplius observetur, hanc abolitionem concedi posse in casu retinet Consultor. — Item concedendam non ambigit abolitionem festi inventionis S. Crucis pro Patriarchatu Latino Hierosolymitano, excepta tamen urbe Hierusalem. — E contra non admittit translationem festivitatis Corporis Christi in Dominicam sequentem, praesertim quoad Patriarchatum Hierosolymitanum. Rationes enim, quae ad hunc diem festum introducendum Urbanum IV moverunt, gravissimae sunt, inter quas eae praesertim eminent, ut retundatur haereticorum perfidia et insania, et fideles valeant in humilitatem spiritus et animi puritate ea instaurare, quae ex negligentia vel fragilitate humana erga hoc SSm̃um Sacramentum minus plene gesserunt in Missarum officiis et in Eucharistiae sumptione. Quae omnia applicationem non dubiam hac etiam nostra aetate inveniunt, et multo magis in urbe Hierosolymitana.

Relate ad festa beatae Mariae Virginis, Consultor contrarium se ostendit translationi festi Purificationis ad Dominicam sequentem, praecipue Hierosolymis, quum in Oriente antiquissima sit huius festi celebratio, quod potius uti festum Domini habitum fuit, et praeterea eadem servetur ipsa die secunda Februarii ab omnibus Orientalibus, non solum catholicis, sed etiam schismaticis.

Quoad superius memorata Sanctorum festa, adlectus vir, stantibus circumstantiis et causis ab Episcopis oratoribus allatis, facile concederet abolitionem vel translationem, quum minoris momenti ea sint, et plerumque nec antiquitate nec significatione praestent.

Transiens demum ad petita indulta circa ieiunium et abstinentiam a carnibus, fatetur ipse, se non valde acclinem esse hisce dispensationibus concedendis, et refert quae sacra Scriptura et Patres de ieiunio loquuntur, exemplum primitivae Ecclesiae praesertim quoad ieiunium quadragesimale, nec non quae Benedictus XIV statuit in suis Constitutionibus *Non ambigimus* diei 30 maii 1741, et *Libentissime* diei 24 iunii 1745, ad sartam tectamque custodiendam ieiunii legem. Nec ex adverso eum movet praetextus imminutae valetudinis ad abroganda ieiunia. Nam et imminutio ista valetudinis non probatur, quum statisticae tradant imminutum nu-

merum mortuorum; et praeterea male habentibus praesto sit dispensatio, si iam non eousque perveniant, ut a lege deobligentur. Quod maxime pro abstinentia locum habet, eo vel magis quod mirum videretur, si Ecclesia nunc in ea relaxanda nimis facilem se praebeat, quum medici, ab antiqua sua praxi recedentes, saepe saepius iniugant, ob ipsam corporalem valetudinem, abstinentiam a carnibus et a vino, multas infirmitates excessui praecipue nutritionis et comestionis carnium adscribentes.

Descendens deinde ad singulas petitiones in casu, favorabilem se praebet abrogationi ieiunii in vigilia sanctorum apostolorum Petri et Pauli, prout postulatur ab Episcopis Aniciensi et Foroiuliensi et ab Emo Archiepiscopo Mechliniensi; eo quod, quum in his locis festivitas SS. Apostolorum translata sit in Dominicam infra octavam, iam minus congruere videtur huic vigiliae ieiunium. Item plus minusve assentit petitionibus Archiepiscopi Varsaviensis, sive quia rationes adductas invenit graves et iustas, sive etiam quia, quae petuntur, iamdiu obtinent aliis in regionibus, quae minorem habent huius relaxationis necessitatem. Relinqueret tamen vetitum usum lacticiniorum tribus in anno diebus, nempe vigilia Nativitatis Domini, et Assumptionis B. V., nec non feria sexta hebdomadae maioris, qua in feria prohiberet etiam condimenta ex lacticiniis.

Consultor denique Episcopis Philippinis responderet, ut gaudeant impetratis. Nam qui non sunt sacerdotes *cum sola Cruciata* possunt edere ova ac lacticinia quibuscumque diebus; et *cum Cruciata* et *summario carnium* ova, lacticinia et carnes omnibus diebus, exceptis quoad carnes die Cinerum, singulis feriis sextis per Quadragesiman, quatuor postremis diebus hebdomadae maioris, et vigiliis Nativitatis et Pentecostes, Assumptionis B. M. V. et sanctorum apostolorum Petri et Pauli. Constitutio autem Pauli III *Altitudo* concessit, ut tantum in vigilia Nativitatis et Resurrectionis D. N. I. C., et omnibus sextis feriis Quadragesimae ieiunare teneantur, utque, « quadragesimalibus et aliis « prohibitis anni temporibus, lacticiniis, ovis et carnibus tum temporis « dumtaxat vesci possint, quum ceteris christianis, ob aliquod sanctum « opus obeundum, similibus cibis vesci posse a Sede Apostolica pro « tempore fuerit concessum ». Porro, cumulando haec indulta, fideles in Insulis Philippinis ieiunarent tantummodo novies in anno, septies scilicet in sextis feriis Quadragesimae, nec non in vigilia Nativitatis et in Sabbato sancto; semper autem, his quoque diebus, edentes ova et lacticinia. Haec autem concessio videtur exorbitans, sive quia, praeter hos dies ieiunii et abstinentiae, non aliis diebus a carnibus abstinerent quam die Cinerum, feria quarta et quinta hebdomadae maioris et vigiliis Pentecostes, Assumptionis B. M. V., et SS. Petri et Pauli; sive etiam quia non

verificantur causae, ob quas Paulus III indultum Indis concessit, scilicet « propter novam ad fidem eorum conversionem, et ipsius gentis infirmi- « tatem ».

Responsa. – Emi Patres S. Congregationi Concilii, in plenario coetu diei 3 Aprilis 1909, propositis postulatis respondere censuerunt:

Ad I. *Consilium dandum SSmo pro gratia iuxta petita, quoad festa sanctorum apostolorum Philippi et Iacobi, S. Ioannis evangelistae, et inventionis S. Crucis extra urbem Hierosolymitanam, nec non feriam secundam post Pascha Resurrectionis et feriam secundam post Pentecosten; quoad translationem solemnitatis SSmi Corporis Christi et Purificationis B. M. V., non expedire.*

Ad II. *Consilium dandum SSmo pro gratia iuxta petita, translato tamen festo S. Marci in Dominicam proxime sequentem.*

Ad III. *Supplicandum SSmo pro gratia iuxta votum Archiepiscopi.*

Ad IV et V. *Consilium dandum SSmo pro gratia iuxta petita.*

Ad VI. *Supplicandum SSmo pro gratia iuxta petita, excepta feria sexta in Parasceve.*

Ad VII. *Non expedire.*

Facta autem SSmo D. N. Pio PP. X relatione die 5 Aprilis eiusdem anni Sanctitas Sua responsiones Emorum Patrum approbavit, et gratias iuxta eorundem votum concedere dignata est.

L. ✠ S. Iulius Grazioli, *Subsecretarius.*

S. CONGREGATIO RITUUM

I

RATISBONEN.

DECRETUM CONFIRMATIONIS CULTUS AB IMMEMORABILI TEMPORE PRAESTITI SERVO DEI FRIDERICO A RATISBONA, ORD. EREMIT. S. AUGUSTINI, BEATO NUNCUPATO.

Causa de cultu immemoriali, praedicto servo Dei Friderico exhibito, ad sacram Rituum Congregationem delata est, una cum actis processualibus in ecclesiastica Curia Ratisbonensi adornatis. Super vita ac gestis eius pauca quidem nota sunt; plura tamen super enunciato cultu ex processu eruuntur. Ratisbonae ortus, et lustrali aqua in sacro fonte ablutus, in domesticis aedibus pueritiam exegit, ingenui animi candore ac simplicitate praestantem. Deo servire unice intentus, mundo eiusque blanditiis et illecebris valedicit, et penes Eremitas Augustinianos ingressum petit

atque obtinet. Quum nec genere nec doctrina polleret, fratribus operariis adnumeratur. Infimus officio, sed excellens virtute, seniores ac digniores sanctimoniae laude aequat vel superat, caelestibus etiam charismatibus donatus. In lignaria officina coenobii, dum findendis securi truncis incumbit, mentem ad superna elevans, se coram divino tabernaculo sistere cogitat, sacroque mysterio ac cibo refici vehementer cupit. Humilis ac laboriosus operarius dignus habitus est mercede sua, magna nimis. Ut enim documenta narrant, ecce Angelus apparet et Friderico panem vivum et vitalem ex altaris convivio allatum reverenter ministrat. « Beatus ille ser- « vus, quem quum venerit dominus eius invenerit vigilantem »! Caritatis igne incensus, sicut in Deum ita et in proximum. Servus Dei alterum accipit praemium ex divino testimonio. Nam, dum ad sustentandos pauperes, quosdam panes ex monachorum cistellis susceperat atque scapulari involutos ad ostium distribuendos ferebat, illi occurrit Prior, sciscitans quid ferret. Et Fridericus, potius facto quam verbo respondens, aperto scapulari, lignorum fragmenta ostendit, quae mox, mutata specie ac in veros panes reversa, egenis famelicis satiandis ad ipso porriguntur. Altera die, dum in cella vinaria pro sodalibus potum educit e dolio, Fridericus, extemplo a Priore vocatus, dimissa amphora, dolium relinquit cum foramine aperto, et Praesidem promptus adit. Attamen vinum haud effusum, sed veluti congelatum intra dolium cum omnium admiratione reperitur. Quem prodigiosum eventum idem Prior promptae obdientiae fratris adscripsit, illumque postea mentione dignum existimavit aque opportune retulit Iordanus de Saxonia in suo opere *Vitae Fratrum Eremitarum S. Augustini* (lib. II, cap. 3, *de virtute et efficacia fructuque verae et sanctae obedientiae*). Pius ac studiosus cultor decoris divinae domus, alterum quoque favorem caelestem meruisse fertur. Friderico enim aram Dei adornanti, hiemali tempore, vernantes, lectissimae ac suaviter olentes rosae angelicis manibus offeruntur. Demum inter cetera misericordiae opera praestat recensere aegrotorum curam: quod caritatis officium exercens Fridericus, quadam die, diuturno labore defessus, ad aegroti lectum somno correptus est. Tunc in somnis vidit Angelum dormientis locum munusque assumere. Quum autem experrectus esset, aegrotum invenit integre sanatum, sine dubio, ab eodem Angelo, salutis medico ac curatore. Quod attinet ad praecipuum causae obiectum seu cultum immemorialem, complura producta sunt in sessionibus et in actis processus argumenta, ex quibus nonnulla iuvat summatim delibare. Atque imprimis imago Servi Dei, albo habitu induti ac stantis elatisque manibus orantis, eiusque duodecim miraculorum, expressa ex antiquiori tabula, quae erat in loco sacro, et ad Friderici sepulcrum apposita a Priore Corrado Schleier an. 1481, et repe-

tita a Felice Milensio Augustiniano in opere *De monac. Erem. S. Augustini*, an. 1613, et a Matthaeo Redero, Soc. Iesu, in libro *Bavaria sancta*, an. 1615. In huiusmodi tabula Dei Famulus gloriola et aureola in capite ac prodigiis ab eo gestis decoratus exhibetur cum sequenti inscriptione: « Anno Dom. MCCCXXIX obiit frater Fridericus, laicus devotus, in die « S. Andreae, cuius meritis haec divina potentia peregit miracula ». Exstant posteriores imagines, uti an. 1637 cum nimbo, et an. 1684 cum titulo Beati ceterisque cultus signis, occasione inventi eius corporis, aliaeque similes. Insuper in codice latino regiae bibliothecae Monacensis n. 14892, circa an. 1514, et sequenti conscripto a Dionysio Menger bibliothecario et Priore monasterii Ratisbonensis S. Emmerani, Eremitarum Discalceatorum, Servus Dei honorifice commemoratur, atque in calendario ipsius monasterii, ad an. 1519, post diem et annum emortualem, legitur: « Beatus frater Fridericus, conversus Ordinis Fratrum Eremita- « rum S. Augustini, sepultus in sinistro cornu altaris Corporis Christi eius- « dem monasterii ». Inscriptio nominis in calendario, titulus Beati, locus insignis ad sepulturam simplici converso assignatus, uti publicae venerationis indicia, inter cetera, sunt recensita. Sicuti vero exordium et progressum, ita continuationem cultus usque in praesens, ad normam decretorum s. m. Urbani Papae VIII, acta processualia pluribus allatis argumentis comprobare student, tum exhumationibus ossium, quae saeculis XVII, XVIII et XIX rite peractae sunt, tum ex scriptoribus idoneis et fide dignis, qui titulum Beati Friderico tributum, annuentibus Ordinariis, cum fama prodigiorum et cum publica imaginum ac reliquiarum veneratione, accurate describunt; prouti fit in doctis suffragiis ad enunciatum finem prolatis. Quibus actis processualibus cum subsequente sententia favorabili Rmi Ordinarii Ratisbonensis Romam ad sacram Rituum Congregationem trasmissis ac recognitis, quum omnia in promptu essent, ut de cultu immemoriali confirmando ageretur, instante Rmo P. Augustino Zampini, Ordinis Eremitarum Augustinianensium postulatore generali, communia vota ipsius Ordinis et civitatis ac dioeceseos Ratisbonensis depromente, Emus Dnus Cardinalis Dominicus Ferrata, huius causae ponens seu relator, in ordinario sacrorum Rituum Congregationis coetu, subsignata die ad Vaticanum coacto, sequens dubium discutiendum proposuit: *an sententia iudicis a Rmo Dno Episcopo Ratisbonensi delegati, super cultu ab immemorabili tempore exhibito praefato Servo Dei seu super casu excepto a decretis s. m. Urbani Papae VIII, sit confirmanda in casu et ad effectum de quo agitur?* Et Emi ac Rmi Patres sacris tuendis Ritibus praepositi, post relationem eiusdem Eminentissimi Ponentis, audito voce et scripto R. P. D. Alexandro Verde, sanctae fidei Promotore,

omnibus maturo examine perpensis, rescribendum censuerunt: *Affirmative, seu confirmandam esse sententiam, si Sanctissimo placuerit.* Die IV Maii MCMIX.

Facta postmodum de his sanctissimo Domino nostro Pio Papae X per infrascriptum Cardinalem sacrae Rituum Congregationi Praefectum relatione, Sanctitas Sua rescriptum sacrae eiusdem Congregationis ratum habuit et probavit, die XII, eisdem mense et anno.

Fr. S. CARD. MARTINELLI, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† D. PANICI, Archiep. Laodicen., *Secretarius.*

II

NEAPOLITANA

DECRETUM INTRODUCTIONIS CAUSAE PRO BEATIFICATIONE ET CANONIZATIONE VENERABILIS SERVI DEI PLACIDI BACCHER, PRESBYTERI SAECULARIS E TERTIO ORDINE S. DOMINICI, RECTORIS VETERIS ECCLESIAE SS. NOMINI IESU DICATAE IN URBE NEAPOLITANA.

Dives in misericordia Deus congruentem temporibus conferens opem, in sinu Ecclesiae suae opportune suscitat sacerdotes, Christi spiritu plenos, qui evangelii praedicatione aliisque ministerii et caritatis operibus divinae gloriae et proximorum saluti assidue incumbunt. Inter hos merito recensetur servus Dei Placidus Baccher, sacerdos saecularis e tertio Ordine S. Dominici, qui ad sacram aedem a *Iesu veteri* nuncupatam Neapoli regendam destinatus, multiplex atque apostolicum opus libenter suscepit, et per annos ultra quadraginta usque ad vitae exitum sanctissime explevit. In praefata civitate ex Vincentio Baccher, Ordinis Constantiniani equite, et Catharina Cinque, uxore piissima, die VII Aprilis anni MDCCLXXXI natus, eadem die in paroecia SS. Iosephi et Christophori baptizatus est. A primaeva aetate, posthabitis puerilibus ludis ac oblectamentis, pietatis et abstinentiae simul praebuit indicia. Rudimentis studiorum privatim imbutus, sacerdoti doctrina et religione praestanti Raphaeli Schiairo traditur, superioribus disciplinis instituendus. Eo praeceptore, studiis ac virtutibus valde profecit; dumque ingenium suum litterariis exercitationibus acuebat, animum devotis lectionibus sacrisque caeremoniis recreabat, sive in domestico sacello, sive in publico templo. Absoluto litterarum curriculo, illustre collegium, quod patres Ordinis Praedicatorum moderabantur, huic novo discipulo patuit, veluti amplior religionis ac scientiae palaestra. A schola matutina ad ecclesiam se conferebat, ut

sacrosancto Missae sacrificio adsisteret precibusque vacaret, non minus sibi delectationem quam adstantibus admirationem salutariter excitando. Memoratu dignus est amor quo aestuabat in SSm̃um Eucharistiae sacramentum, cum constanti desiderio hunc panem angelicum frequenter recipiendi, simulque affectus erga Deiparam Virginem magis in dies invalescens per devotam ac quotidianam Rosarii recitationem. Sicut in igne probatur, ita virtus in tribulatione agnoscitur et perficitur. Neque defuere Servo Dei spiritus angustiae et corporis afflictationes. Opera enim Novatorum, invecta in civilem ordinem perturbatione, ipsius familia, ne a iurata Regi fide desciscceret atque a suo statu declinaret, perduellium minis ac persecutioni obnoxia in carcerem coniecta fuit. Ab ea seiunctus, aequalem vim, iniuriam carcerisque squalorem subiit Placidus, cui, in summa inopia et afflictione, unicum relictum fuit levamen ac subsidium, B. Mariae Virginis corona precatoria. Haec illi vigorem ac constantiam addidit ad custodis carceris eiusque uxoris vexationes superandas et praesentem calamitatem invicto animo tolerandam. Quin imo misericors Deus, qui dilectos suos angustiis et tribulationibus oppressos benigna miseratione erigit ac solatur, Famulum suum in medio carceris et certaminis non dereliquit, sed caelestibus auxiliis ac peculiari consolatione sustentavit. Fertur quoque ipsa beatissima Virgo miro circumfusa splendore eidem apparuisse, neque solum proximam libertatem, sed etiam sacerdotium et regimen illustris ecclesiae Neapoli suscipiendum praedixisse. Constans in proposito, et subversorum sive blanditias sive minas respuens, in carcerem magis asperum atque horridum traducitur, cum facinorosis ac damnatis ad supplicium sociatus. In iudicium deductus, dum sententiam capitis exspectabat, remissionis decretum ac libertatis veniam inopinato consequutus est. Rursus quaesitus, ut ante iudices severiores effectos sisteret, opitulante beata Virgine, ex eorum manibus ereptus est, liber et incolumis. Divini beneficii memor adolescens, clericali militiae iam inclinatus, ecclesiasticis disciplinis addiscendis in collegio patrum S. Dominici sedulam dat operam, dignusque est habitus, qui per singulos gradus ad minores et maiores Ordines eveheretur. Sacerdotio auctus, primum Sacrificium Deo devotissime obtulit die XXX maii anni MDCCCVI in ecclesia S. Luciae ad Montem, religiosis Alcantarinis concredita. A legitima auctoritate ad ministerium evangelicae praedicationis exercendum statim missus, qua scientia, qua eloquentia, quo studio atque animi fervore huiusmodi officium constanter usque ad mortem impleret, non minus ex concursu fidelium cuiusvis gradus et ordinis ad conciones, quam ex ubere gratiae et veritatis fructu, quem ipsi percipiebant, inferre licet. Verum, Deo ita disponente, pius ac doctus sacerdos prae ceteris electus est, ut ecclesiae veteri a SSm̃o Nomine Iesu nucupatae praeponeretur. Regina enim Caro-

lina Annuntiata, quum illam ecclesiam, tempore subversionis desertam, incultam suisque bonis spoliatam, etiam post ordinem restitutum in maximo periculo esse prospiceret, ut in profanum usum vel theatrum converteretur, divino cultui servandam voluit, cum interventu ecclesiasticae auctoritatis, et sub regimine clarissimi sacerdotis Placidi, qui munus gerendum suscepit, praehabito etiam consilio ac beneplacito tum P. Francisci Bianchi, e congregatione Clericorum regularium S. Pauli Barnabitarum, tum P. Salvatoris Pignataro sui confessarii, postea Archiepiscopi S. Severinae. Totus verbo Dei praedicando intentus caelestem doctrinam in audientium mentes infundebat, eorumque corda ad timorem et amorem Dei, necnon ad omnia pietatis christianae exercitia frequentanda mire inflammabat. De Christo patiente ac de Virgine perdolente sermonem habens, praesertim infra Dominicae Passionis hebdomadam ac diebus bacchanalium in fletus gemitusque dissolvebatur. Neque solum verbis et lacrimis, sed plerumque virgis ac loris, quibus corpus suum verberabat, adstantes ad vitam poenitentem ac meliorem agendam movebat. Inter beatos coelites S. Aloisium Gonzaga et S. Ianuarium Episcopum martyrem peculiari devotione ac cultu prosequebatur. Insuper omni studio satagebat, ut pueri et iuvenes, illius patrocinio et exemplo, integram piamque ducerent vitam, et Neapolitani cives praecipuum suae urbis patronum solemni ritu ac supplicatione colerent, eiusque sacras exuvias, prodigiosum sanguinem atque argenteum simulacrum veluti gratiarum thesaurum sanctae ac fidenter custodirent. Quod egit Servus Dei ad honorandam Immaculatam B. Mariae V. Conceptionem, eo potissimum consilio, ut Neapolitanorum mores emendaret et ad virtutem alliceret, haud facile verbis exprimi potest. Praevium novendiale, pervigilium atque festum ipsius Virginis Immaculatae missionis sacrae locum tenebant, atque innumeri fideles rite expiati ad sacram synaxim accedebant. Neque umquam ab illorum civium memoria excidet simulacrum Immaculatae Conceptionis super ara maiori memoratae ecclesiae expositum, quod, adstante clero ac populo frequentissimo atque utriusque Siciliae Rege cum familia, auctoritate et decreto Rm̃i Capituli vaticani, die XXX decembris a. MDCCCXXVI, ab eiusdem Capituli delegato, Cardinali Ruffo Scilla, aurea corona decoratum fuit. Neapolitanis beatissimae Virgini constanter devotis auspicatissima illa dies solemnitatis et laetitiae praebuit etiam incrementum pietatis et cultus erga dulcissimum Immaculatae Conceptionis mysterium, dignaque laus tribuenda est Placido, illius sacrae caeremoniae auctori praecipuo, atque Deiparae Virginis Immaculatae amantissimo filio. Verum, dum piissimus rector, tertio Ordini S. Dominici etiam adscriptus, studiose curabat, ut in suo templo sacrae conciones ac functiones rite ac devote peragerentur, atque altaria, supellectiles aliaque omnia munda et nitida forent – domum enim Dei et locum ora-

tionis ac oblationis decet sanctitudo – lethali morbo corripitur. Quo in dies ingravescente, Placidus se suosque filios spirituales ac patriam Christo Deo et Virgini Matri Immaculatae ceterisque sanctis patronis enixe commendat. Demum, Sacramentis Ecclesiae refectus ac meritis et virtutibus dives, die XIX octobris, in festo Puritatis B. Mariae Virginis, anno MDCCCLI in caelestem patriam evolavit. Exanime corpus in privato sacello S. Aloisii per tres dies mansit expositum, confluentibus omni ex ordine civibus et Rege eiusque filiis atque etiam Infante Hispaniae cum familia tunc Neapoli degente. Omnes certatim suam existimationem et venerationem in Dei Famulum demonstrabant. Idem corpus in ecclesiam delatum solemnique funere honoratum, prope altare Immaculatae Conceptionis humatum est. Obitum sacerdotis vere apostolici celebritas et fama sanctitatis subsequuta est in dies magis clara ac diffusa etiam in exteras regiones. Hinc super ea processus ordinarius informativus in ecclesiastica Curia Neapolitana confectus est atque sacrae Rituum Congregationi iuxta morem exhibitus. Peracta autem revisione scriptorum Servi Dei, quum nihil obstaret, quominus ad ulteriora procedi posset, Rmo P. Mauro Maria Kaiser, Ordinis Praedicatorum et huius causae postulatore, attentisque litteris postulatoriis quorundam Emorum S. R. E. Cardinalium, plurium Rmorum sacrorum Antistitum, necnon Capitulorum et Ordinum Religiosorum, Emus et Rmus Dnus Cardinalis Vincentius Vannutelli, Episcopus Praenestinus, eiusdem causae ponens seu relatnr, in ordinariis sacrorum Rituum Congregationis comitiis subsignata die ad Vaticanum coadunatis, sequens dubium discutiendum proposuit: *an signanda sit commissio introductionis causae in casu, et ad effectum de quo agitur?* Et Emi ac Rmi Patres sacris tuendis Ritibus praepositi, post relationem ipsius Emi Ponentis, audito voce et scripto R. P. D. Alexandro Verde sanctae fidei Promotore, omnibus diligenter perpensis, rescribendum censuerunt: *Affirmative, seu signandam esse commissionem introductionis causae, si Sanctissimo placuerit.* Die IV maii MDCCCCIX.

Quibus omnibus sanctissimo Domino nostro Pio Papae X per infrascriptum Cardinalem sacrae Rituum Congregationis Praefectum relatis, Sanctitas Sua rescriptum sacrae eiusdem Congregationis ratum habens, propria manu signare dignata est commissionem introductionis causae praefati venerabilis servi Dei Placidi Baccher, presbyteri saecularis e tertio Ordine S. Dominici, rectoris veteris ecclesiae SSmo Nomini Iesu dicatae in urbe Neapolitana, die XII, eisdem mense et anno.

Fr. S. CARD. MARTINELLI, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† D. Panici, Archiep. Laodicen., *Secretarius.*

III

DECRETUM

CIRCA EMOLUMENTA PERCIPIENDA A CHORALIBUS OCCASIONE PROCESSUUM BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS.

Sanctissimus Dominus noster Pius Papa X per decretum generale S. R. diei 13 iulii anni 1904, de dispensatione a choro, qua fruuntur sive operam navantes conficiendis processibus sive testes in causis beatificationis et canonizationis, statuit atque indulsit, ut chorales omnes et singulis in casu habeantur tamquam praesentes in choro, mutato officio; et ideo omnia percipiant emolumenta etiam eventualia. Hinc a sacra Rituum Congregatione expostulatum est: an inter emolumenta percipienda comprehendantur quoque ea quae vulgo *falle* vocantur, non obstante quacumque antiqua atque etiam immemoriali consuetudine contraria?

Et sacra eadem Congregatio, exquisito Commissionis liturgicae suffragio, re accurato examine perpensa, rescribendum censuit: *Affirmative*, sunt enim praesentes.

Atque ita rescripsit ac declaravit, die 25 maii 1909.

Fr. S. CARD. MARTINELLI, *Praefectus*.

L. ✠ S.

† D. Panici, Archiep. Laodicen., *Secretarius*.

SECRETARIA STATUS

EPISTOLAE

I

AD R. P. D. STANISLAUM TOUCHET, EPISCOPUM AURELIANENSEM, OB TRIDUANA SOLEMNIA B. IOANNAE DE ARC FELICITER AURELIAE ACTA.

En ce jour solennel, mémorable, où Orléans tressaille enthousiaste, et répète les échos des fêtes de St-Pierre à Rome pour la béatification de l'héroïne nationale française, Jeanne d'Arc, voyant réunis autour de son digne Evèque, Monseigneur Touchet, LL. EE. les Cardinaux Luçon, Andrieu, et Coullié absent, mais présent de cœur, quarante-huit Archevêques et Evêques, pour solemniser le *triduum* en l'honneur de la Pucelle d'Orléans, aujourd'hui la Bienheureuse, le Saint-Père Pie X, touché des sen-

timents de foi, de fidélité, exprimés, par très noble dépêche, bénit avec effusion de cœur Cardinaux, Archevêques, Evêques, tous les fidèles, les pélerins, et prie le Ciel, que la bienheureuse Jeanne d'Arc soit toujours l'ange tutélaire de la France.

Rome, 8 Mai 1909.

L. ✠ S. R. Card. Merry Del Val.

II

AD RR. PP. DRÖDER, HECTOR ET SCHWANE, E CONGREGATIONE OBLATORUM B. M. V. IMMACULATAE, OB EDITUM OPUS «GOFFINES HANDPOSTILLE».

RR. Patres,

Munus, quod beatissimus Pater mihi detulit, libentissime expleo, gratias plurimas vobis persolvens pro volumine ad eandem Sanctitatem Suam misso, quod inscribitur *Goffines Handpostille*, quodque debita ecclesiastica adprobatione praeditum est. Hoc etiam vobis laeto animo significare propero, illud filiale atque devotum obsequium gratum ac iucundum Summo Pontifici obvenisse. Ipse enim in eam spem adductus est, ut haec nova aucta editio tam noti auctoris, Goffine, sancti evangelii veritates nec non liturgicos ritus explanans atque dilucidans familiis christianis, maxime eisdem profectura sit, easque a venenatis pascuis arcere ac servare possit. Sanctitas igitur Sua, de istis laboribus, a vobis in laudabilem finem exantlatis, ex corde gratulatur, simulque benevolentis animi Sui testem, aeternorumque auspicem bonorum, apostolicam benedictionem peramanter vobis impertitur. Gratulationes denique meas addo, et pro altero eiusdem operis exemplari, benigne mihi exhibito, grates quam maximas vobis persolvo, dum, sensus existimationis in vos meae confirmans, permanere gaudeo vobis.

Romae, die 11 Maii 1909.

addictissimus

L. ✠ S. R. Card. Merry del Val.

III

AD SPECTABILEM VIRUM CAROLUM WOESTE, MINISTRUM STATUS ET PRAESIDEM FOEDERATIONIS SOCIETATUM CATHOLICARUM IN BELGIO.

Monsieur le Président,

J'ai eu le plaisir de recevoir per l'entremise de Mgr le Nonce apostolique de Bruxelles, l'adresse à Sa Sainteté de la fédération des cercles

catholiques, des associations constitutionelles et catholiques, et des associations ouvrières catholiques de la Belgique, réunis à Marche pour leur 40me assemblée générale. Je me suis empressé de déposer cette adresse entre les mains du Saint Père. Ce nouveau et constant témoignage de ferme et sincère foi catholique, d'entière soumission aux enseignements de l'Eglise, de profond dévouement au Saint Siège, qu'une fois encore la noble et vaillante Belgique vient d'exprimer au Souverain Pontife, a été pour son cœur paternel le sujet d'une vive joie. Vous avez voulu choisir cette année la ville de Marche, comme le siège de votre assemblée, surtout pour y célébrer l'anniversaire de ce jour mémorable, qui vous réunissait, il y a 25 ans, dans cette même ville, pour former alors le dessein magnanime de travailler de toutes vos forces à redonner le pouvoir aux catholiques et coopérer ainsi au vrai bonheur de la Belgique! Le Seigneur a couronné d'un plein succès vos généreux efforts! En exprimant sa haute satisfaction à vous, Monsieur le Président, aux membres de la fédération des associations catholiques, pour les œuvres admirables que vous avez su accomplir pour le bien de l'Eglise et de leur pays, durant ces 40 an- d'un apostolat intense, Sa Sainteté est persuadée que vous suivrez tous jours les traces d'un passé si glorieux pour la Belgique! C'est dans ces vues et ces sentiments que le Souverain Pontife vous exprime sa reconnaissance pour le sincère hommage de votre dévouement filial. Comme gage de son affectueuse bienveillance et des faveurs divines sur vous et sur vos œuvres, le Saint Pére envoie de tout cœur la bénédiction apostolique à vous, Monsieur le Président, ainsi qu'à tous les membres de la fédération. Veuillez agréer, Monsieur le Président, l'expression de mes sentiments très distingués.

Rome, le 13 Mai 1909.

L. ✠ S. R. Card. Merry del Val.

IV

AD R. D. LAURENTIUM DOCT. WERTHMANN, PRAESIDEM FOEDERATIONIS OMNIUM CATHOLICAE CARITATIS INSTITUTORUM IN GERMANIA.

Revme Domine,

De mandato beatissimi Patris, libenter significo, Sanctitatem Suam, praeter eos sensus quos tibi et peregrinantibus, a te ductis, in audientia diei 16 huius mensis, viva voce exprimere dignata est, maxima quoque in existimatione habere societatem omnium congregationum, operum, atque

institutorum, caritatis catholicae, quae in Germania mirum quantum, te praeside, floret. Summo autem Pontifici, non solum admirationi, sed etiam solacio est, perspicere, societatem istam omnium Germaniae Episcoporum adprobatione, auxilio et pleno favore gaudere, eandemque in qualibet christianae caritatis manifestatione, nec non in quovis Germaniae universae loco, uberrimos fructus adferre, et magis magisque in dies augere atque florescere.

Qua de re summopere gaudens, beatissimus Pater, dum vota suscipit pro benemeritae praedictae societatis incremento ac prosperitate, ad hunc finem tibi, omnibus congregationibus, operibus, institutis ad societatem pertinentibus, nec non illorum membris atque sociis, ac praeterea pauperibus, orphanis, puellis aegrotis, ceterisque omnibus, qui ab eadem societate adiuvantur et consolatione adficiuntur, petitam apostolicam benedictionem, iterum iterumque effuso animo, impertitur. Hanc occasionem nactus, sensus existimationis in te meae confirmo, et permanere gaudeo tibi.

Romae, die 21 Maii 1909.

addictissimus

L. ✠ S. R. Card. Merry del Val.

APPENDIX

DECRETA INEDITA SS. CONGREGATIONUM CONCILII ET RITUUM

I

DUBIA

CIRCA DECRETUM DE SPONSALIBUS ET MATRIMONIO

Ad S. Congregationem Concilii proposita fuerunt sequentia dubia:

I. Utrum sub art. IX, § 2, decreti *Ne temere*, in exceptione: « *nisi pro « aliquo particulari loco aut regione aliter a S. Sede statutum sit* », comprehendantur instructio S. Congregationis pro Negotiis ecclesiasticis extraordinariis anno 1844 pro imperio Russiaco et regno Poloniae: « Re« spondendum oretenus, matrimonia mixta, quae in Russiaco imperio et « in regno Poloniae inita sint praeter formam a Tridentino Concilio prae« scriptam, esse prudenter dissimulanda, et, quamvis illicita, pro validis

« habenda, nisi tamen aliud obstet dirimens canonicum impedimentum », et extensio declarationis Benedictinae ad Poloniam in imperio Russiaco, a Pio VI, 2 Martii 1780 facta,.

II. Utrum, attenta praefata instructione S. Congregationis pro Negotiis ecclesiasticis extraordinariis anni 1844, et extensione declarationis Benedictinae, a Pio VI, anno 1780 facta, matrimonia mixta, post decretum *Ne temere*, incipiendo a Paschate anni 1908, contracta coram ministro acatholico in imperio Russiaco pro validis habenda sint.

Die 8 Iulii 1908

Sacra Congregatio Concilii Tridentini interpres, ad supra relata dubia respondendum censuit:

Ad I. *Negative.*

Ad II. Provisum in primo.

Facta postmodum relatione SSmo D. N. Pio PP. X, Sanctitas Sua resolutionem Emorum Patrum approbare dignata est.

VINCENTIUS CARD. EPISC. PRAENEST., *Praefectus.*

L. ✠ S. B. Pompili, *Secretarius.*

II

BERGOMEN.

DE RELIQUIIS S. CRUCIS ET SANCTORUM, DE "CREDO,, IN MISSA NON EXPOSITIS RELIQUIIS INSIGNIBUS, ET DE FUNDO COLORATO ALBARUM.

Rmus Dnus Iacobus Maria Radini Tedeschi, Episcopus Bergomensis, quae sequuntur dubia huius sacrae Congregationis iudicio reverenter subiecit, videlicet:

I. An reliquia sacrosanctae Crucis D. N. I. C. et reliquiae Sanctorum in eadem theca includi atque exponi possint super parvo throno corona in parte superiore ornato?

II. An recitari debeat *Credo* in Missa, quando reliquiae insignes Sanctorum, de quibus festum agitur, in ecclesia non exponuntur?

III. An toleranda sit consuetudo utendi fundis rubri vel violacei coloris in fimbriis et manicis albarum?

Et sacra Rituum Congregatio, ad relationem subscripti Secretarii, audito suffragio Commissionis liturgicae, omnibusque accurate perpensis, respondendum censuit:

Ad I. *Negative*, et reliquia sanctae Crucis includatur et exponatur in theca separata.

Ad II. *Affirmative.*

Ad III. Detur decretum n. 4048 *Minoricen.*, 24 Novembris 1899, ad VII.

Atque ita rescripsit, die 25 Maii 1906.

A. CARD. TRIPEPI, *Pro-Praefectus.*

L. ✠ S. † D. Panici, Archiep. Laodicen., *Secretarius.*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

S. CONGREGAZIONE DEL S. OFFIZIO

Die 18 Martii 1909

Litterarum apostolicarum in forma *Brevis* d. d. 31 Octobris 1908, quibus conceditur plenaria indulgentia universis christifidelibus in piam associationem adlectis, cui titulus *Gebets Kreuzzug*, pro recitatione cuiusdam orationis ad repellendas haereticorum insectationes, authenticum exemplar ad hanc S. Congregationem S. Officii transmissum fuit.

In quorum fidem etc.

L. ✠ S. A. Can. Giambene, *Substitutus pro Indulgentiis.*

S. CONGREGAZIONE CONCISTORIALE

NOMINE

Il S. Padre con decreto concistorale, da spedirsi per Bolla, si è degnato di nominare:

8 Maggio 1909. — Il Rev. D. Giuseppe Cordoba, canonico della metropolitana di Morelia, Vescovo di Tamaulipas nel Messico.

1 Giugno 1909. — Il Rev. D. Patrizio Mac Kenna, professore di sacra teologia nel collegio di Maynooth, Vescovo di Clogher in Irlanda.

5 Giugno. — Mons. Prospero Scaccia, Vescovo di Tivoli, Arcivescovo di Siena.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

La Santità di nostro Signore, con biglietto di S. E. Rma Mons. Maggiordomo, si è degnata di nominare:

Camerieri segreti soprannumerari:

27 Febbraio 1909. — Il Rev. D. Francesco Kamprath, dell'archid. di Vienna.

16 Maggio 1909. — Il Rev. D. Giorgio Bezendek, della diocesi di Lavant

27 Maggio. — Il Rev. D. Luigi Sambale, della diocesi di Breslavia;

— Il Rev. D. Antonio Cestone, dell'archidiocesi di Conza e Campagna;

— Il Rev. D. Angelo Raffaele Acocella, della medesima archidiocesi;

— Il Rev. D. Antonio Rigoni, della diocesi di Modrussa;

— Il Rev. D. Giuseppe Franciskovic, della medesima diocesi;

— Il Rev. D. Giuseppe Kupka, della diocesi di Brünn;

— Il Rev. D. Carlo Sentroul, dell'archidiocesi di S. Paolo nel Brasile.

Camerieri segreti di spada e cappa soprannumerari:

8 Marzo 1909. — Il Sig. Visconte Patrizio de Wall, della diocesi di Saint-Claude.

8 Maggio 1909. — S. E. il Principe Don Carlo Gonzaga;

— Il Sig. Conte Imbert de la Phalecque, della diocesi di Fréjus.

Camerieri d'onore in abito paonazzo:

27 Maggio 1909. — Il Rev. D. Ettore Andreani, della dioc. di Massa Carrara;

— Il Rev. D. Tommaso Buholzer, della diocesi di Basilea e Lugano.

Cameriere d'onore di spada e cappa soprannumerario:

27 Maggio 1909. — Il Sig. Guglielmo Steffen, della diocesi di Bressanone.

NECROLOGIO

1 Maggio 1909. — Mons. Aristide Golfieri, Vescovo di Città di Castello.

23 Maggio. — Mons. Sante Mei, Vescovo titolare di Sebastopoli.

30 Maggio. — Mons. Francesco Garcia y Lopez, Vescovo titolare di Lorima e Ausiliare di Valenza.

3 Giugno 1909. — Mons. Apollinare Wnukowski, Arcivescovo di Mohilew.

---

2 Maggio 1909. — Mons. Luigi Pizzicaria, Cappellano comune soprannumerario di Sua Santità.

25 Maggio. — Mons. Pietro Wenzel, Protonotario apostolico soprannumerario e Sotto-archivista della S. Sede.